

Vore Børn.

—o—

Som det maaske vil være D. K.s Medlemmer bekendt har Frk. Helene Berg tiltraadt en Rejse til Amerika, hvor hun agter at opholde sig henved et Aarstid. Redaktionen af »Kv. og Sf.« bad hende ved Afrejsen om at skrive en Række Artikler til Bladet om den Sag, som vistnok af alle ligger hendes Hjærte nærmest: Børnenes Sag, og vi har den Glæde allerede i dette Nummer at bringe den første Artikel, skrevet om Bord. Red.

Der blev et Barn født til Verden her om Bord for et Par Dage siden. Midt ude paa det mægtige Atlanterhav. Der laa det i Skibets Hospitalstue i al sin søde Tryghed, uden Bevidsthed om sin egen mærkelige Skæbne, uden Frygt for Stormen og de oprørte Bølger, som tumlede med det store Skib, som om det var en lille Jolle. Der laa det i al sin værgeløse Hjælpeløshed.

Er der noget i Verden saa hjælpeløst som et lille nyfødt Barn? Er der noget i al Skabningen saa gribende værgeløst? Noget, der i højere Grad trænger til at blive modtaget af varsomme Hænder? Noget, der i længere Tid af sit eget Liv behøver andres Hjælp og Beskyttelse?

Og er der noget, der under vore nuværende Samfundsforhold behandles med større Ubarmhertighed, med haardere Grusomhed end Børnene?

Børn mishandles baade direkte og indirekte. Indirekte gennem Flattigdommens mange Byrder og Lidelser: Daarlig Ernæring, uhygiejniske Opholdssteder, Forsømmelser, fordi Moderen maa arbejde uden for Hjemmet, daarlig Optrædelse og Uddannelse osv., osv.

Og direkte? Ja, Børn mishandles virkelig direkte, hvor utrolig det end skulde synes, naar man giver sig til at tænke paa det urimelige, det unaturlige, det oprørende deri. Af fremmede Mennesker, af Plejeforældre, af Arbejdsgivere? Ja, det sker unægtelig. Men hvad der ogsaa sker, og hvad der er det værste af alt: *de mishandles undertiden af deres egne Forældre.*

Vi har nylig haft det forfærdelige Tilfælde i Odense. Et Barn, der forsømmes, sultes, mishandles

og til sidst pines til Døde af sine egne Forældre, af sin egen Mor.

Saa hører alt op.

De, der fremfor alle skulde være og beskytte Barnet, saa godt de nu kunde efter deres Evner og Forstaaelse, de vender sig imod det!

Den, der, om alle andre forlod og svigtede, skulde være Barnets Ven, bliver dets Fjende!

Ja, saa hører alt op. Saa har Barnet kun én Ven, kun én Tilflugt, og det er Døden. Men her staar vi saa ogsaa ved en af Menneskelivets uhyggelige Afgrunde.

Skal vi vende os bort fra den i Rædsel? Skal vi søge at glemme, at noget saa forfærdeligt kan ske? Skal vi skyde det fra os som noget os uvedkommende? Skal vi søge at glemme det enkelte Tilfælde og alle de mange andre, hvor Børn lider og gaar til Grunde, eller voxer op og bliver til daarlige, ulykkelige Mennesker, fordi der ingen nænsomme Hænder var til at værne dem og lede dem?

Eller skal vi søge at være de nænsomme Hænder? Det er lettest at glemme; men det er kærligst og rigtigst at se Sandheden lige i Øjnene, grunde paa den, tynges af den, arbejde med den, indtil vi finder paa Udveje.

Men staar vi ikke overfor en umulig Opgave? Er Børneproblemet overhovedet løseligt?

Ud af mit Hjertes dybeste Overbevisning, ud af lange Tiders Undersøgelser og Overvejelser vover jeg at svare: *Ja.*

Vi skal blot først erkende, at der er et Børneproblem. Vi skal erkende, at hvad der til nu er gjort gennem Love og Institutioner, offentligt og privat, er utilstrækkeligt, kun smaa Begyndelsesskridt, kun svage Tilløb henimod en virkelig Løsning af Børneproblemet.

Og vi skal erkende, at dette Problem ikke er os uvedkommende. Enhver, der er medvidende, er medansvarlig. Og kan nogen sige sig at være uvidende om, at Børn forsømmes og mishandles omkring os; at Mennesker gaar til Grunde, fordi deres Start i Livet var saa yderlig ugunstig? Medvidden er Medansvarlighed. Men Uvidenhed er ingenlunde det samme som Uskyldighed. Den, der støder Sandheden fra sig, fordi den er bitter og tung, er dobbelt skyldig.

Naar kan da Børneproblemet siges i nogen Maade at være løst?

Naar Børnenes Stilling i Samfundet er saadan, at *ingen af dem kommer ned under den Minimums-Levefod, som kræves til Udvikling af et sundt Menneskeliv* — baade sjæleligt og legemligt.

Det gælder altsaa om at faa den Minimums-Levefod fastsat. Og her maa vi vejledes af alle herhenhørende videnskabelige Undersøgelser og Resultater og menneskelige Erfaringer; al vor Kendskab til Hygiejne, Pædagogik, Psykologi maa tages i Brug; alt, hvad vi ved om Naturens og Livets Love, maa danne Grundlag.

Og er Levefoden fastsat, gælder det om at skaffe de nødvendige Betingelser til Veje i Hjem og Skole, i Institutioner og i Samfundet for, at *intet* Barn kommer til at leve sit Liv under den.

Opgaven er vældig, det skal erkendes. Men den er alt det Arbejde værd, som ofres paa den.

Dansk Kvindesamfund kan ikke betragte denne Opgave med Lige-gyldighed eller som sig uvedkommende. I alle Lande, hvor Kvinder ikke har Valgret, men hvor der agiteres for den, bruges maaske hyppigere end noget andet Argument det, at de vil bruge den til at forbedre Børnenes Stilling i Samfundet; og i de Lande og Stater, hvor Kvinder har faaet Valgret, har det meget hurtigt vist sine Virkninger til Fordel for Børnene. Det ene er ligesaa berettiget som det andet er naturligt. Og op igennem Aarene har Børnenes Sag, saa paa den ene og saa paa den anden Maade trængt sig ind paa Dansk Kvindesamfund og krævet Ørenlyd og Hjerterum hos os. Og vi har nu og da givet begge Dele.

Men er det forøvrigt ikke overflødigt at argumentere her?

Dansk Kvindesamfund har altsaa taget Opgaven op. Et Børneforsorgs-Udvalg er bleven nedsat, bestaaende af 5 af Hovedbestyrelsens Medlemmer, og dette Udvalg er for nylig bleven tiltraadt af 3 Medlemmer af Danske Kvinders Nationalraad. Igennem dette Udvalgs Arbejde skal Dansk Kvindesamfund forhaabentlig faa Held og Lykke til at give sin Indsats til Løsningen af Børneproblemet i Danmark.

Lige i Tiden gør den forfærdeli-